

„Ty jsi Bůh, který mě vidí.“ (srov. Gen 16,13)

Verš Slova života na tento měsíc pochází z knihy Genesis. Tato slova pronesla Hagar, Sářina otrokyně, kterou Sára dala Abrahamovi za ženu, protože sama nemohla mít děti a zajistit mu potomstvo. Když Hagar zjistila, že je těhotná, cítila se nadřazená nad svou paní. Špatné zacházení, kterého se jí dostalo od Sáry, ji donutilo utéct do pouště. A právě tam dochází k jedinečnému setkání mezi Bohem a ženou, která dostává příslib potomstva podobný tomu, který dal Bůh Abrahamovi. Syn, který se narodí, se bude jmenovat Izmael, což znamená „Bůh vyslyšel“, protože se ujal Hagařina soužení a dal jí potomstvo.

„Ty jsi Bůh, který mě vidí.“

Hagařina reakce odráží ve starověkém světě běžnou představu, že člověk nemůže snést příliš blízké setkání s Bohem. Hagar je překvapená a vděčná, že to přežila. Boží lásku zakouší právě na poušti, která je privilegovaným místem, kde lze prožít zkušenost osobního setkání s Ním. Hagar cítí Jeho přítomnost a cítí se milována Bohem, který ji „viděl“ v její bolestné situaci, Bohem, který se stará o své tvory a obklopuje je láskou. „Není to Bůh nepřítomný, vzdálený, lhostejný k osudu lidstva či každého z nás. Častokrát to zakoušíme. (...) On je tady se mnou, je se mnou stále, ví o

mně všechno a sdílí každou mou myšlenku, každou radost, každé přání, nese se mnou každou starost, každou zkoušku mého života.“¹

„Ty jsi Bůh, který mě vidí.“

Toto Slovo života oživuje jistotu a dává nám útěchu, že na své cestě nejsme nikdy sami, že je zde Bůh a miluje nás. Někdy se stejně jako Hagar cítíme na této zemi jako „cizinci“ nebo hledáme způsoby, jak uniknout z těžkých a bolestných situací. Musíme si však být jisti Boží přítomností a naším vztahem k Němu, který nás osvobozuje, dodává nám jistotu a vždy nám umožňuje začít znovu.

To byla zkušenost P., která prožila pandemii osamocena. Vypráví: „Od začátku úplného zastavení všech aktivit v naší zemi jsem byla doma sama. Fyzicky jsem neměla vedle sebe nikoho, s kým bych se o tuto zkušenost mohla podělit, a tak jsem se snažila vyplnit den, jak nejlépe jsem uměla. S přibývajícými dny jsem však byla stále sklíčenější. Večer se mi velmi špatně usínalo. Měla jsem pocit, že už se z téhle noční můry nemůžu dostat. Pevně jsem však cítila, že se musím zcela spolehnout na Boha a věřit v jeho lásku. Nepochybovala jsem o Jeho přítomnosti, která mě provázela a utěšovala v těch měsících samoty. Z malých znamení, která mi přicházela od bratří, jsem poznávala, že nejsem sama. Například když jsme slavili online narozeniny jedné kamarádky a vzápětí jsem od sousedky dostala kousek dortu.“

„Ty jsi Bůh, který mě vidí.“

Střežení Boží přítomností pak můžeme být i my posly Jeho lásky. Jsme totiž povoláni vidět potřeby druhých, pomáhat svým bratřím na jejich poušti, sdílet jejich radosti i bolesti. Naší snahou je mít oči otevřené pro všechno lidské, protože se nás to

¹ Ch. Lubichová, Slovo života na červenec 2006 (viz Nové město 7-8/2006, str. 15), taktéž v Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 785.

také týká.

Můžeme se zastavit a být nablízku těm, kteří hledají smysl života a odpověď na mnoho životních otázek: přátelům, příbuzným, známým, sousedům, kolegům v práci, lidem ve finanční tísní a možná i lidem na okraji společnosti.

Můžeme si připomenout a sdílet vzácné okamžiky, kdy jsme se setkali s Boží láskou a znovu objevili smysl svého života.

Můžeme společně čelit těžkostem a v pouštích, kterými procházíme, objevovat Boží přítomnost v našich dějinách, která nám pomáhá s důvěrou pokračovat v cestě.

Patrizia Mazzola a tým Slova života